

Decemberstress, de crisis en andere zaken uit het gedenkwaardige jaar 2011. Comédienne **Brigitte Kaandorp** (49) praat erover met Margriet-redacteur Bram de Graaf.

‘Het leven blijft geregeld een raadsel voor me’

Petticoat (eigendom styliste), trui (DKNY via de Bijenkorf), ketting (Bon Bon Boutique).

Het is weer decem-

ber. Hoe is jouw gemoedstoestand?

“Druk, druk, druk! Want behalve Sinterklaas heb ik ook nog een dochter die op 7 december jarig is, vijftien wordt ze alweer. Ik heb geleerd om verder niets te plannen in deze maand, want als ik niet uitkijk loopt-ie vol met van alles. We zijn van het ouderwetse sinterklaasvieren, met pepernoten, chocolademelk en dat soort onzin. En surprises maken voor de hele familie.”

Zijn alle ogen dan vooral op jou gericht, omdat jij natuurlijk met iets hilarisch zal komen?

“De rest doet voor mij niet onder, ze doen de raarste dingen. Er zijn al eens een paar levende kippen uit een surprise gekomen, pissen we in onze broek van het lachen. Maar aan mijn gedichten kunnen ze niet tippen, ik kan tot grote hoogtes reiken.”

Waar pakken ze jou in hun gedichten mee?

“Met dat eeuwige stressen van me als ik met een show bezig ben en de rot-zooi in mijn huis. Huishouden is niet mijn ding. Ik heb er lang een enorme kwaadheid tegen gehad: moet ik nu ook nog gaan afwassen? Ik verdien het geld toch al? Ik wilde me er altijd

aan onttrekken, maar ik ben aan het veranderen.”

Mijn moeder belt in februari al met de vraag: ‘Wat doen jullie Eerste Kerstdag?’ Hoe gaat dat bij jou?

“Ik ging vroeger vaak weg met de Kerst, maar tegenwoordig vier ik het altijd met mijn ouders en de rest van het gezin. Mijn vader en moeder zijn nu 86 en 84 en ik ben dol op die twee, ze zijn té lief. En ze vinden het zelf zó gezellig. We vieren het bij mij thuis of bij mijn zus. Gelukkig heb ik sinds acht jaar een fijne man die geweldig kan koken; mijn Jan. Hoef ik zelf niet meer huilend in de keuken te staan, zoals vroeger. Ik maakte me er veel te druk over. Jan kan in no time een heerlijke maaltijd voor twaalf personen regelen. Zó heerlijk. Achteraf vind ik december altijd erg gezellig. Ik houd alleen niet van Oud en

wordt gedaan, maar die in de praktijk tot nu toe nogal meevalt, vind ik.”

Jij hebt gemakkelijk praten: jij verdient bakken met geld.

“Haha, da’s waar. Maar ook in theaterland slaat de crisis toe, de zalen vullen zich niet meer vanzelf. Zie ik opeens een paar lege stoelen op de achterste rij, dat is nieuw voor mij. Best eng. Maar ik ben ervan overtuigd dat ik altijd mijn geld kan verdienen. Ga ik gewoon in mijn huiskamer optreden voor twintig man en dan kookt Jan er een lekkere maaltijd bij. Als we dat drie avonden per week doen, kunnen we ook rondkomen. In tijden van crisis willen mensen juist extra worden geamuseerd, dus daar maak ik me geen zorgen over. Maar binnen ben ik niet, hoor. Zo slim ben ik niet. Ik woon in een gewoon huis met een tuintje in een gewone straat. Ik ben

‘Gelukkig heb ik een fijne man
die geweldig kan koken; mijn Jan.
Hoef ik met Kerst zelf niet meer
huilend in de keuken te staan’

Nieuw, dat vind ik zo’n non-hoogtepunt van het jaar.”

Stel dat jij de Oudejaarsconference zou mogen doen; waar zouden de grappen over gaan?

“Hoewel ik meer van de menselijke problemen op de vierkante centimeter ben, zou ik het toch over dat kabinet van nu hebben, bijvoorbeeld over wat Rutte achteraf in bed had bedacht wat hij tegen de ‘Doe Eens Normaal Man’-man had moeten zeggen. En over de crisis waar heel druk over

wel zuiniger geworden, sinds ik Jan ken. Ik kon vroeger nogal idiote uitgaven doen. Wilden mijn ex en ik ook eens op vakantie naar Curaçao, boekten we iets heel duurs omdat het goed moest zijn. En dan was hij de hele vakantie niet goed en lag op bed en ik had twee kleine kindjes en kon geen kant op. Voor minder had je net zo veel lol gehad.”

Als je straks héél oud bent, hoe kijk jij dan terug op 2011? Als het jaar van...?
“De overgang!” ▶

Jurk (Mango), vest (Saint Tropez via de Bijenkorf), riempje (We).

De overgang!? O God...

“O God, ja. Laten we het daar niet over hebben.”

Jawel.

“Nou, ik was op een moment totaal van slag. Begin dit jaar was ik begonnen met mijn nieuwe programma *Cabaret voor beginners* en dat liep maar niet. Dan had ik weer een huilbui, dan weer een woedeaanval. Soms wilde ik mijn hol niet uit om op dat toneel te gaan. Ik had geen idee wat er aan de hand was. Tot Jan zei: ‘Zeg, is dit niet een beginnetje van de overgang?’ Ik, heel kwaad: ‘Helemaal niet!’ Heb ik stiekem toch even op zo’n website gekeken en een test gedaan. Met tien punten was je al in de overgang. Ik had er 65. Het was een schok.”

Met 49 jaar weet je toch dat het eraan zit te komen?

“Welnee, ik dacht: ik blijf eeuwig jong. Ik ga me toch niet met de overgang bezighouden, dat is zo’n onsuccesvol verhaal. Dan ben je oud en is het afgelopen....Maar goed, het was fijn om te weten waar het aan lag. Niet aan Jan - want ja: die was het dichtste bij en kreeg de volle laag - maar aan de hormonen. Als ik nu voel dat ik moet huilen of me op iemand af moet reageren, trek ik me even terug. Ga ik pianospelen of een stukje lopen met de hond. Of lekker in bad liggen. Zeg, laten we het er niet te lang over hebben.”

Het heeft je in elk geval vast genoeg munitie voor een nieuwe show opgeleverd?

“Ik ga absoluut geen show over de overgang doen! Laatst zat ik aan een tafel met allemaal vrouwen van mijn leeftijd en twee zeiden er: ‘We hebben geen last van de overgang gehad en we gaan het er ook niet over hebben!’

Ze vonden het niets om druk over te doen. Dat vond ik een goede instelling.”

Andere hoogte- en dieptepunten van 2011 dan?

“We hebben mijn achttienjarige zoon Jan - ja, hij heet ook Jan - door zijn eindexamen gesleurd. En vervolgens uitgezwaaid, want hij is naar een talesschool in Nieuw-Zeeland gegaan. Het loslaten is dus ook begonnen. Hij wilde na zijn havodiploma een jaartje niets doen, maar dat leek me te han-gerig. Hangende mannen, dat werkt niet. Een cursus om z’n Engels te verbeteren leek hem ook wel wat. Dus ik dacht: dan wel aan de andere kant van de wereld en niet in Londen, want dan is hij zo weer terug. We hebben echt zo’n *Hello Goodbye*-scène op *Schiphol* gehad.”

‘Ik zei tegen Jan: ‘Als je me nu zou vragen om met je te trouwen, zeg ik onmiddellijk ‘ja’!’ En meteen erachteraan: **‘Vraag dan, vraag dan!’**”

En terug naar huis zat jij zingend in de auto?

“Zo erg was het ook weer niet. Ik mis zoon Jan best, maar het is ook lekker. Een mond minder om te voeden en een berg minder was. En ze zijn tegenwoordig goed bereikbaar met de mobiele telefoon en de mail, dus het voelt alsof hij nog heel dichtbij is.”

De stilte in huis valt mee?

“Er is er nog één, die maakt herrie voor zes. Die komt voortdurend met vriendinnen aanwaaien. Ze geniet er wel van. Normaal vertelde haar broer

altijd verhalen aan tafel, nu mag zij vertellen.”

In je show van dit jaar leg je aan de toeschouwers uit hoe ze zelf cabaret kunnen maken, want jij weet inmiddels na 28 jaar op de planken te hebben gestaan, hoe zoiets in elkaar steekt. Weet je inmiddels ook hoe het gewone leven in elkaar steekt?

“Zo, wat een diepzinnige vraag op-eens! Ik ben niet meer zo’n neuroot als vroeger. Maar het leven blijft geregeld een raadsel voor me, ja. Hoe doen die anderen dat toch, dat gelukkig zijn? Hoe krijgen zij het wel voor elkaar om zo’n wand met fotolijstjes te hebben met van die vrolijk kijken-de mensen erop? Ik heb nogal eens ruzie met mijn eigen leven. Ik had dit anders moeten doen, ik had meer met de kinderen moeten doen.... Mijn vak

‘Aan mijn sinterklaas-
gedichten kunnen ze
niet tippen, ik kan tot
grote hoogtes reiken’

Jurk (Mango),
riempje (We).

Jurk (Mango), riempje (We), hakken (Edith & Ella), armbanden (Bon Bon Boutique).

gewone sociale contacten, je kinderen, je relatie. Daar valt niet aan te rommelen, hoe bekend je ook bent. En het kan best zijn dat je daarin nog onhandiger bent dan iemand anders, omdat je langer probeert te ontsnappen aan dat soort dingen. Dat is niet uit hoogmoed, maar meer iets als: ik kan iets anders, dus laat me verder met rust.”

Ben je gelukkiger als je op het toneel staat?

“Dat heb ik onder controle. Van de zomer had ik erg lang geen optredens, bijna vijf maanden. Ik kan daar vooraf redelijk blij tegen aankijken: hèhè, ik hoef even niet. Maar al snel loop ik dan met mijn ziel onder m’n arm. Ik had die overgang en daarnaast zaten we midden in een verbouwing. Waarbij van alles misging. De meubelmaker die de keuken zou doen, kreeg een hernia waardoor alle keukenspulletjes twee maanden in de woonkamer stonden – dat soort dingen hebben wij altijd. Aan de ene kant vind ik het heerlijk dat ik niet uit mijn hol hoef te komen, aan de andere kant ben ik wel mijn bestaansrecht kwijt en kan ik me heel sukkelig voelen. De andere dingen komen dan extra hard op me af.”

Waar zit geluk voor jou in?

“In de kleine dingen. ’s Ochtends een kopje koffie in de tuin in de zon, met manlief en kind erbij. Gewone dingen, suf hè? Ik snap steeds meer hoe je dat doet. Niet denken: ik moet dit en dat nog. Maar beseffen: wat er nu aan de hand is, is precies zoals het moet zijn. Vrede hebben met wat je doet. Heel zen dus.”

Hoe belangrijk is de rust van een stabiele relatie daarbij?

“Daar ben ik heel vrolijk over. Jan heeft het niet altijd gemakkelijk met

mij. Maar ik ook niet altijd met hem; geliefden halen nu eenmaal niet alleen het mooiste in elkaar naar boven, maar ook het slechtste – dat is toch een klassiek gegeven in relaties? Maar hij is wel dé man voor mij. En ik ben dé vrouw voor hem.”

Twee jaar geleden zijn jullie zelfs getrouwd!

“Dat heb ik altijd één keer in mijn leven willen doen. Het heeft iets heel romantisch. Jan en ik hadden net twee weken iets en we waren zó stapelverliefd. Ik zei: ‘Als je me nu zou vragen om met je te trouwen, zeg ik onmiddellijk ja!’ En meteen erachteraan: ‘Vraag dan, vraag dan!’, haha. Ik wilde graag een keer gewoon normaal zijn, net als normale mensen. Hoe burgerlijker, hoe beter. Die hang heb ik heel erg als artiest. Ik vond het ook mooi om echt voor iemand te kiezen en dat te bevestigen. We hebben het zelfs twee keer gedaan, voor de wet en in de kerk. Ik houd van rituelen. Het was zó mooi, al mijn vrienden

voorstelling en is altijd opgelucht als het weer allemaal goed is afgelopen. Mijn moeder komt drie, vier keer met vriendinnen en geniet echt.”

Kun je ze nog shockeren?

“Ik heb deze zomer wat gesleuteld aan *Cabaret Voor Beginners* zodat het nu beter loopt en het kent nu een wat hoger poep- en piesgehalte, dat vinden ze minder. Terwijl ik ook zeg dat het mijn humor niet is, maar dat het iets is waarvan ik weet dat de thuiscabaretier er mensen zeker mee aan het lachen kan maken. En ik heb ooit een liedje over Andries Knevel gemaakt en dat vinden ze niet kunnen, vinden ze zielig voor hem. ‘Meid, moet je dat nog steeds zingen?’ Het zijn nette mensen.”

Waarin lijkt je op hen?

“In ben echt een combinatie van de twee. Mijn vader heeft erg droge humor, mijn moeder is heel creatief. Ze is kleuterjuf geweest en kan aardig schilderden en dichten. Ik moet snel weer eens bij die ouwtjes langs, even

‘Mijn vader maakt zich nog steeds **zorgen** om me’

hadden tranen in hun ogen. Mijn ouders zaten vooraan te glimmen van trots en vonden het prachtig.”

Kwam het toch nog goed met je...

“Ach, mijn vader maakt zich nog steeds zorgen. Ik ben de enige van zijn kinderen die z’n geld verdient met wat maar komt aanwaaien en hij vraagt zich nog elke keer af of ik wel weer iets nieuws kan verzinnen en of ze nog wel naar me komen kijken. Mijn moeder is daar laconieker in. Mijn vader komt ook maar één keer naar een nieuwe

een borrel halen. Is beregezellig.”

Kun je meteen vragen hoe je moeder het verging tijdens de overgang?

“Heb ik laatst al gedaan. Onder vier ogen, want ze vond het wat gênant. Ze was er snel vanaf, zei ze. Het begon op haar 49ste en op haar 50ste was ze ermee klaar. Het schijnt erfelijk te zijn, dus ik hoop dat het bij mij ook zo gaat. Weer een zorg minder.” ■

interview: bram de graaf. fotografie: liselore chevalier. styling: odette simons. haar en make-up: nicollette bronsted. voor verkoopinformatie zie inhoud.

Zijden blouse (DKNY via de Bijenkorf), rok (Expresso), okergele jas (Sonia Rykiel via de Bijenkorf), hakken (Edith & Ella).